תמו א א. ויבערט מד. נ"ל דיברך על ביעור המן הע"ם שכבר ביעל מ"מ מברך

ואו יבערנו (ג) לפי ב דו שלא יוכל בן לטלטלו

א שתחל הגע מכמה הי בי מחל "בוצר וקנים" "השל "ה דב לני המניל" "השל הדב לני המניל "הי השל לני המניל המנ שנונט היים המחתון חדי החד מחתר בשנתלא חנים כיום האחרון ישפט עד הילים ותוחר אפי באמרון ישפט עד המן בייש אין להלק בין ראשון לאחרון אחרון בייש אין להלק בין ראשון לאחרון אחרון בייש שרפט מיד ואם בישל להם לא בישל שרפט מיד ואם בישל כמו שטהגים האידנא שהכל מגטלין

חתם סופר

תמו במג"א מ"ק ב' והקשה שם השכלי החקם. נ"ב דף משכלי החקם. נ"ב דף מ"ג ע"א ולא נזכר שם ר"ת ע"ש:

על תקנת חכמים וכ"ש אם נתחמלה לו שיסה בפסח שזה לא היה בכלל הביטול שיברך על ביעורה ודוקה בחמץ גמור הבל חטה שנמלחת בתבשיל דחינה הציטול שיברך על ביעורה ודוקם בחתן גמור חבל חסה שנתנחשל בעבשית זהתם. חתך גמור נ"ל דלא יברך עליה: ב. שלא יוכל לשלשלו. דמוקלי הוא דהא אסור אפי קרה הביסיר דרי היבר: בהלץ [מו' פ"ק דמובר] ואע"ג שלא הי בכלל הניטול כגון שנחחתן בייש א א א המוצא המץ (ל) כביתו אם הוא בדיר דבייד (א) יוציאנו א (ל) (ל) ויבערנו מיד (ג) א אב (א) יוציאנו א (ל) (ל) יובערנו מיד (ג) א הוא יום מוב (ג) א יכפה עליו (ג) כלי עד הדירי ועובר על בל ירחה דחוריי ומוקצי הרי דרבנן כיון דשב ואל מעש' הוא אסרוהו

וכיון דרלונו היי לבערו אלא שחכמיי אסרוהו אינו עובר עליי דאונס הוא והר"מ תי דלה שרו לטלטל כדי לבערו משום

דגעידן דמטלטל ליה עדיין לא מקיים מ"ע דמשכיתו עד שעת הצערה [כ"מ פ"ג"] ושהר"ם לובלין סרי כ' וכ"כ הר"ון2 גבי שופר דתנן פוף ר"ה דחין מפקחין עליו את הגל מ"ט שופר עשה וי"ט ל"ה ועשה ואין עשה דוחה ל"ת ועשה וכיון דמדאוריי׳ לא דחי ה״ה דמוקלה דרבנן דעשו חיזוק לדבריהם כשל תורה עכ"ל והק' שם הש"ל? מה ל"ל דיו"ט עשה ול"ח הוא הא אפי ל"ח לחוד' נמי לה דהי כיון דבעידן דמיעקר להו לה מקיים עשה ותירן ר"ת דעשה דרבים דחי ל"ת אע"ג דבעידנא דמיעקר לאו לא מקיים עשה עכ"ל ונ"ל דחמן לא מקרי עשה דרבי׳ דדוקם שופר שהיחיד מוליה רבים יית מקרי עשה דרבים דחל"כ חמן נמי עשה ול"ת הוא ולידחי עשה ול"ת די"ע מיהו יש לו' כמ"ש רש"י והרי"ף ם"ב דב"מ דלענין לדחות °) לא מלרפי לל"ת ע"ש: ובשל"ה כתב דיוליא החמן ע"י עבו"ם דאתי עשה דרבנן דתשביתו ודחי ל"ת דרבנן דאמירה לעכו"ם אע"ג.
"ס דגבי שופר לא שרי אמירה לעכו"ם שאני התם דבעידנא דמיעקר לא ל מקיים עשה משא"כ כאן עכ"ל ול"ע דה"נ אע"פ שנותנו לעכו"ם עדיין אינו מקיים העשה עד שיבערנו מן העולם °) דהא מיירי לאחר זמן איסורו וע"ק דהא הוכחתי לעיל דגבי שופר לא הוי טעמ' משום דבעידנא דמיעקר לאו וכו' ועוד דלדידיה אפי׳ ע"י ישראל לישחרי להשליכו לים דליכא אלא אסור׳ דרבנן לכן נ"ל דכופה עליו כלי כמשמעות הגמ' והפוסקים והטעם נ"ל כמ"ש התו' דף כ"ע שהמשהה המלו ודעתו לבערו אינו עובר באותו שהי' וכו' וטעמא משום דלא יראה ניתק לעשה ולכך אינו עובר כשמבערו לבסוף וכ"כ דף ל"ה וא"כ א"ל לדוחק הטעמים הנ"ל: וג"ד דשרי להטילו לים ע"י עכו"ם דה"ל שבות דשבו דשרי במקום מלוה כמ"ש סר שכ"ה (פ"ג) (ס"ב) וסר ממ"ד וסר מנ"ע ס"ד וסר מקפ"ו סר"א וסר ש"ו. אבל לזרות לרוח אסשר דהר מלאכה דאוריוי כמ"ש ססף שי"ט, ומ"מ כל הפוסקים כתבו לכפות עליו כלי וכ"כ מור"ם לובלין שכן מנהגו ואפשר דחיישי׳ שהעכו״ם לא יפררו כדינו ועוד דעיקר ביעור הוא שריפ׳ ועוד דהעכו"ם יאמר כשפים הוא עושה כדא" סיי חל"ג ס"ו: והב"ח פסק דחמץ גמור כגון קמח שירדו עליו גשמים מבערו בי"ע כיון שלא היה בכלל הביעול וכן

ב"י סירים" בכתב בסיתן בחת"י יכת"ם ותו דפיי זה לא יתכן דא"כ דגם ברש דהג"ה מדר בדרך יה בהעירנים יובלי ברשיתי יופ"ה מיתר פיון שחום קודם סלוסור רם ליני דפס כן סיבר מלחוד ערוך דפרק גפו עכבר יחוכה דמיירי אמי היום הבים יהי היבר הוה בהה יהינו העבור דהי מכן מינים מידי

ספט מונים למונים לומנים ליכנים מונים יה יכנה כי כיי בשים בשי תליג ובידלי ההן לרך בדיקה ירח"ל השיג שם מהל דופרע יום הכרב כם דבבי יהעיקר מפרד דדם כפה הבים דדם מחת זכרה התן נורך כדיק בפי קיד ומן היפורו יכהן נור מידר הג"ח מחמן היפורו יכהן נה מידר הג"ח מחמן

שנרשותו להקל מחמ' אכילת (עלברי') [עורבים] דוה אסיר אפי היד' איסירו אא"כ עומד עליה׳ שיאכלוהו קוד׳ האיסור ובהג"מ מיירי במשליך למקים הפקר ממש שזה יכול לעשות אפי סמוך לומן איסורו שבודאי לא יאכלו קודם החיביה דמה לו בכך כיון שכאן האיסור לא יהיה ברשותו ואין עליו איסור מהמת איסיר הנאה אפי לכלבים אחרים דוה שייך אם נותן לפניהם אחר האיסור דוחא ומ"ה אמר בסיפא דהג"מ ואם ימנא אחר זמן ר"ל שימנא בביתו אחר האיסור אין לפטור עלמו מביעור מחמת שיקחו העורבים במקום הפקר ואפי׳ בזמן איבור דרבנן דהיינו בשעה הו' ולעיל דחסור בודחי חמץ היינו שהוח ברשותו זה חסור אפי קודם האיסור דשמא ישאר אחר האיסור ומו"ח ז"ל פירש דברי הג"ת בסי מל"ג לחלק בין חלר המשותפין להרבה ב"א דקרד הפקר ובין חלר המיוחד

לאחד ואינו מתישב בזה דשותפין חייבים ממש כמו אדם א' לכל מילי: תכו א (א) יוציאנו ויבערנו כו'. בטור לא כתוב אלא יוליאנו ופי' בו ב"י לחד פי

לפרש"י דאחר זמן איסורו השבתתו בכל דבר משמע להטור דה"ה במוליא מרשותו סגי ואני או׳ חם לנו לפ׳ כן דברי הטור דהא חמץ גם כשהוא אינו ברשותו כברשותו כדאתרי בגת' פ"ק א"ר ישמעאל ב' דברים אינן ברשותו של אדם ועשאן הכתוב כאלו הם ברשותו ואלו הן חמץ בפסח ובור בר"ה וא"כ מה תועלת יש בהולאה מרשותו אלא חייב לבער מן העולם בין לר"י בין לרכנן אלא דפליגי במה מבערו ופי׳ דברי הטור הם דל״ל לכתוב שיבערנו שהוא סשום אלא דקמ"ל לענין שתכף שהוא מוצא החמץ במקום דירתו יוציאנו לחוץ בענין שלא יהא לפניו במקום שהוא אפי שהייה קטנה עד שישרפנו כדי שלא יבוא לידי מכשול אכילה ע"כ כ' עכ"פ שיוליאנו ממקום שאללו עד שיבוא לידי ביעור כנ"ל פשוט: (ב) ואם הוא י"ם כו'. בטור כתוב וכן הדין בחמץ שנשחר בביתו בי"ד שחל כשבת חתר ה' שעות: (ג) לפי שלא יוכל למלמלו. בטור כתוב ל"מ אם ביטלו שאין כאן איסור דאורייתא בשהייתו פשיט' שאין יכול לטלטלו אלא אפיי לא ביטלו שיש בו איסור דאורייתא אפ״ה לא יוציאנו (בכל דבר) כיון שאינו יכול לבערו כדינו דהיינו שריפה לר"י עכ"ל ולפ"ו לחכמים דהשבחתו

באר הימכ

תכוך א (b) בביתו. ואם החתן ברה"ר הרי הוא כשל הפקר ואסור לעלעלי אף כשהוא מזיק לרבים. ריב"ש:

(ב) ויבערנו. ויברך על ביעור התן אפ"ם שכבר ביעל וכ"ש אם ותחתלה לו עיסה בפסח שזה לא הים

בכלל הביעול שיברך על ביעורה ודוקא בחתך גמור אבל חטה שנמלאת בתבשיל דאינו חתך בתור נ"ל דלא יברך

עליה וע"ל סיתן חל"ה סק"ב מש"ש וכן אין לברך על התערוצות משהו: (ג) כדי. דעת הטור אפרי לא

ים של היה להלה מססר מלה כמול הכילם עביל ומייש כשליה דאמו עשה דרבען כי ריל דאף היכל דביעלי היה כמל כמול היה להל מלה מה היה להל להלה מה היה להלה מה היה להלה מה היה להלה מה היה להלה מהוד להלה להלה מהוד מהוד מתום מתום מל מיט בנין לעשיית העשה מלחה לה הכשר מלוה כלבד: שפיר היי בעידניה משלים כשופר דמה שתפקח מגל מיט בנין לעשיית העשה מלחה לה הכשר מלוה כלבד:

ביאור הגר"א

תכלון א השתא כר ואם. שם התולל כיו מי דקל פיני ונשל ביו כי המלו כר: אפי היא. שכיד שלטור כלמילה לכל ותוקלה נמור הול לטור נמעטול כמיש בפיק דיים לין מולחין לה המלפים כו ואפי לפיי דלחר שמוסן כר הייני במשמטה ציי וחום לחימות ולא שרטי ולהי כלוטור דרכנן ממיש בסריה דבכה להכל לל לה הטבל כי ולמריון שם פשים ליכי בסכל כר וכיש כליטור הגלה שלטור לטלטל לף פיי דבר אחר לפר לייני ללו

לצרך ותנגלה הרכה טעמוים של זה שין ככסף משנה שם וכמ"מ וכמשר מהר"מ מלוצלין מי כי ואפר טלטול לא המירו כגון לצרך ותנגלה הרכה טעמוים של זה שין ככסף משנה של וכמ"מ וכמשר הדוקל בפיעול חיינו שנה על ילה סני כפסיים לשיע למון להיו של לא לוח וכי והיו של בי מחוץ של הרכון וחשר למון היו המות המתיק גם כן מחוץ שחותה הכנהה ללווך מל כל כעל לא לא יכוש לחיין ישל לעוול הרכון וחשר המתיח של משנה פריק המסחים החותה של לל על מורים לא עבול וכן משתם קלם בפועלים דשים החות לל מורים לא עביל וכן משתם קלם בפועלים דשים היו ללוון הכל מורים לא עביל וכן משתם קלם בפועלים דשים היו ללוון הכל מורים לא עביל וכן משתם קלם בפועלים דשים היו ללוון הכל מורים לא בי שיות ול אחרים המתיח להוון בי מורים המתיח להוון לא לחותים בי מור מון לא לוון הכל המתיח להוון לא ליכון לא מורים לא בי מון לא לא לוון לא מורים לא בעורים לא לוון לא מורים לא בי לא לא מוריו לא ליכון לא מורים לא בירים לוון לא שום מקום אלים היו לא מורים לעברים לוון לא ביר לא המויר וכן משוק המיל מית חיים די היו לא מית היו היו לא היו לא מון לא שום מקום אל היו לא מון לא שום מקום לא מיור בלערים לוון לא ביר לא מויון כן משוק המיל מית חיים די לא מים של היו של מורים לעברים לוון לא ביר לא מורף לעברים לוון לא ביר לא מויר בון משוק המיל מית של היו של מור מולם שישל להשל שישל שישל שישל מורה הולם שישל להשלים היו לו משקה מול אה ביר לא מיש מונה מולם שישל החות לאון משום הביר לאון לא שישל מיול מעון מון מור לא מיש מונהת ווכחיי בי המשף החו

שלכות
תומא קצת לכך לא זה רוחת זה ולא זה דוחה זה ונשאר רשות והרי ברשות נכי מותר לעשות מעשה הזה
בתור רשות, אבל היכי דבתורת רשות אינו יוצא רק צריך לעשות לשם מצוה בזה אי אפשר לו סלק
בתור רשות, אבל היכי דבתורת רשות אינו יוצא רק צריך לעשות לשם מצוה בזה אי אפשר לו סלק
בתור הוחית המא הבלאיה אינו רוחה לכך בפורים ללא הוי מצוה רובים ממש כיון דאק היחיד מוציא הרפים אי
אפשר לו דעשה וו דוחה לשהשה הצנינות אף דוה מצוה רובים ממש כיון דאק היחיד מוציא הרפים אי
אפשר לו דעשה וו דוחה לשהשה הצנינות אף דוה מצוה רובים עלם ודרים למלה דיתו רק מון בפורים
לא ביען עשייה לשם מצוה ואם אוכל בתורת רשות ושותה נמי יצא איכי די אם נאמר דאין כה מאינות
ובציורן דיברי קבלה כדית לכך אין זה דוחה זה ולא זה דוחה זה ונשאר רשות לכן דייק הש"ע כלשון
הצור בשרו ויין כלו דהוי רשות דלאומרו אי אפשר ראיכי דחה העשה דאנינות לעשה דפורים ווה אי
אפשר אכל בחמץ דבענן שיכוין לשם מצוה לבער הזמץ גם בתורת רשות וראי אסור לבער בספת רק
דרבים וכיון ולעשה דשבת היש מעלה ג"כ דהוי בשואית לכך נשארו שקולין ומסור בקר על שם מצוה
דמאות בשחר החמץ דרה משים דלכך אולל בספח דאתיא עשה ורמים בספח ורוחה לעשה הציות וראות המור במשה ובשות המור וביון האינו במחיד וביון האינו שהור היש המציה וביון האינו שהור היש המניה וביון האינו אפר הורים במחר וביון האינות לעד השה הציות אור אורי אור אורם במחר ורוח במסח ורוחה לעשה הציות וביון האינות במחים בקר במחה וביון דאינות וכון האיש הציות וביון האים אים בר במחה וביון וראים, ימה היא אים אים בר במסח וביון וראים לוי מוציא הרבים המים ביבר הורי אמרים במו מושב מורה בשלה הורים במר אבל לוי בור מכש נחשב
מופר אור אם לכן לו בקר צמילה וכיון ראה לא העמדו חויל לכיד האכילה לא מנכבא איכ אף
אם לא יאכל יהיה בכרת לבך לא נחשב תומר רק מימ לענין לא העמדו חויל לבי דרם שפיר אם במאום לוי ארוב במה לון בער במור הור במשיה לכן אף באכילה לא העמבה הדוי אם במר הוויה לאם הייד במר במור מווי הובר אם אם בו צד תומר כות בעשייה לכן אף באכילה לא העמבה הדוי לה מבכא איכ אף
הובר אם ליוד בכנה בתור לבן לא נחשב תומר כת מביו בת בששיה לכן אף באכילה לא העמבר היו מובר במור בון לא העמבר הוו בוו בור במור בון לא העבר במור לבן לא במבר בון לא השבילה לא העבר במור לבן לא במבר בוור במור במור לבון לא המבר בוור במור במור בבון

אסור ליתן במתנה דהה אסור בהנאה וע"כ הכונה שהגר יוליאנו ויבערנו וא"כ גם בחמן לא הוי בעידנא לתעקר כו': **וע"ק דפא פופחפי פו**י. רי"ל פמ"ש הש"ל בשם רי"ת דנעשה דרפים לא בעיי בעידנא דמיעקר כו' אלא דמהא לא אריא דהא כתב הר"ן גופי שם אהא דתנן הש"ם הטעם בשופר משום די"ע עשם ול"ת ח"ל קושעא דמלתא קאמר מיהו לא לריכנא להכי דאפי הוי י"ע ל"ת גרידא לא אתי מכשירי שופר ודחי לה דהא בעידנא דמיעקר לאו לא מקיים עשה עכ"ל הרי דע"כ הר"ן לא ס"ל כר"ח ואפי עשה דרבים בעינן דוקה בעידנה דמיעקר אלה מדברי הש"ם גופי׳ קשיה דהה נתנ' טעם משום דיו"ט שערי תשובה

תמו א (3) ויבערנו. עבהדט ועיין כשיה (יבי מית סיי סיא שמוכיה רגם בתוך הפסח שייך עשה התשבית הלכך אעיפ שברשל יש מצות עשה לרבון וצרין לברך עיש ומיש לעיל ריס המיב להשה לרבון וצרין לברך עיש ומיש לעיל ריס המיב: (1) כלי. עבהדט ועיין במקום שמנאל סיי כיז מיש בזה על דברי הרמבים והיה והכימ פיא מהלי המיץ: (1) כלי. עבהדט ועיין במקום שמנאל סיי כיז מיש בזה על דברי הרמבים והיה והכימ של בריס המיץ ועיין בשיות כיז סי קביד דהו אחמרען כשמת עם כבר אבל אם כיטל בפיי גם כל ההמץ בייש הייעו משום דנוסה כל המירא אינו במשמע רק מה שנתחמק כבר אבל אם כיטל בפיי גם כל ההמץ

רוב" במנ"א מק"ב ומדר"ם "ובד"ם "רב" כי גם כן משום דמר"ל שג וחיים המתיכו מממים דגריהם אתי למקור דגר מה"מ ורכיב מרין גבי שופר כיי. והקשה שם הריין דמה ציל גיריים עשם כי רוב דלח דוקח שם ולים ומשכול לקע הל יריה כי להרך דעשה דרכים דחי כי כן הוא מוזנה מתנייא וואה שמאות וחיי רים לעניד היא מיים כי שייתני משכולי לקע של יש ביותל חלי אחל הדור שם הו"ים כי ומפושיון דעשה דלצור דמי כיו ור"ח הקשה מה ככך אם יפקחו את הגל מלמול בעלמת הוא כו ומי אי בדאפר לפקחו כדרים

יננים היה כי ודים הקשה מה כל שם יפקסו של הגד סופות פעומם הוח כי וחיי שי כהספה פקחו פינים

תכוז א מג"א סק"ב ונ"ל החבץ לא סקר עשה. לכלורה קסף ליפנוע מתקותו דהוי בעיתום וליל מיון דמדמוריים א מהיי

מיור ואססט לקרים שניהם אפור לפורני אומר לפתר מק ליפנוע מתקותו דהוי בעיתום ולה הי בעדיב ולפרס בי מוקדות ב"ל הפור לפרה הי מיון לאסטר לקרים הסטה ע"י פירוד וורה לוח: שם ראבירה לעברה - ע לתקפה כנועה בית המור מהוח לה מעום ליון התנקרו ע"י נכר ואון שלימות לכרי והר כנועה הביעוד מעום ולא קרים עשה המעליתו:

תכור מעוף או המוא המין נכות אם הא בחול השעד ופי. נים עיין במניא סקים מיש כיון שהוא רוצה לבערו אלא שחבמים אסיוהו אינו עובר עליו ועמיש עיז בחיבורי על אירה משעה חריים בהלכות חודים והוא בחיבורי עיז עיא עיש ודריץ ועיון עוד במניא באן סקים מה שהארין בזה והביא דביר החיים ולדחות לא מצרפינו ללית ועיין בחיבורי על התודה פרשת תצא משנה חרייה מיש שם האיר בדבי הדיים ולדחות לא מצרפינו ללית ועיין בחיבורי על התודה פרשת תצא משנה חריים לא שים ניים עיין במלכות עיש ודויץ ועיד בעיץ אי הב"ץ או הצלי מעין במניא סיין במי וציל החמץ לא מקר עשה דרבים ורוצ ייין בחלנות מגלה כי תרציז סעיף זי שמכואר שם וריין במויים נקרא אויה משנה תריים דרא עיא. ומה שהיה ניאה לי ליישב זה הוא כשום מחתים ולא מת בלה מול בליים ביה הוא בשום לב לדיין בלשון שייב בהלבות מגלה מיש דלא את עשה האנות הרבנן ורחי לעשה דרים הוא ששה לב בליין למע שה הקל. אך הענין הוא כן דהימי דרים ורבי הדבן למיון לשם מצוה והדה לית או עשה המור ביה ביה אין בו אף מצוה בירון למיון לשם מצוה והדה לית או שבה החור בירות בירות הלית או למשה הקל לדבר הרשות וני מי מצוה בוה אם מכוין לשם מצוה או השפשה השול בשון לשם מצוה או אם בל היו ארשות העות בירות הלית או משה בא לקיים אבל הייא דהשמשה הוי שבאם איום בלון לשם מצוה האור בלון להבי הנו במונה או או בכון לדבר הרשות נמי מהני ותשם בצוה רק שאתה בא לאמרו מצוג התאות ולא מקרא החירה על השה הקל מוד ברין שיהיה חמור בותה לית או משם התמור וותה שה הקל מוד ברין שיהיה חמור ביותה ניל או בלא הועי המעשה העים בו מעה המנו שה התמור וותה שה הקל כוד הנין שיהה חמור ביותה בל אות לעשה המעשה הוו כל להוות לעשה המעשה הוו כל הוו אין מה העונה המונה בל הוו אין כח להתות לעשה המעשה הוו כל הוו מעלה הווי משה במות בל הוו אין כח להתות העונה המעשה הוו כל הוו ביות משה מששה משה המונים משה המוני מוה המעה הוו בנות או עשה המוניה בו בו הוו מון כל התות הוו היו משלה החוות הוו ביות להוו הוו משה התור הווי בשה התור הוות ביות להוו משה המונים בו הוו און כח בתור המונים המונים בו בהוו מון כל התות הוו בנות המעשה המונה בנות המשה הווות המונה בהוות בל המעשה הוו בנות המונה בל הוו היום בל הוות המונה בל הוות בל הוות המשה המעם הוות בל הוות המונה בל הוות המשה המשה בל הוות המשה המשה המשה המונה בל הוות המשה המשה המשה המשה המשה ה

מחצית לבון (ס"ק א) ויבערטו מיד כ"ל דיברך כו". אע"ב דלעול סי חל"ה ס"ק כ" הנית דין וה כל"ע מ"ת ה"ת ל"ל בתר דאיבער ליה הדר סשע"ר דיש לברך ואין לחלק בין חלאו בייש או חלאו והח"מ וע" בתר"ל בתר דאיבער ליה הדר סשע"ר דיש לברך ואין לחלק בין חלאו בייש או חלאו והח"מ וע" בת"י: (ס"ק ב) שלא כו" דמוקלם הוא כו". ולכן אפר "השליכו לבה"כ אפור כת"ש מ"א פר" נכ"ל ב"ל ה"ח ביו א"ש הוא מ"ח הוא ב"ל החלה בע ל"ת: וביין דלונו סיכ ל". ר"ל ואעש"כ אינו עובר בב"יו וכ"ל הדום לשבת ה"ח ביו ה"ל" בשלת התנבאו וה"ל בשבת התנו או התנבאו התנבאו התנבאו התנבאו התנבאו התנבאו התנבאו התנבאו התייע התיעו או התנבאו התנבאו התייע התיעו או התנבאו התנבאו התייע התיעו התיעו או התנבאו התנבאו התייע התיעו התיעו או התנבאו התנבאו התנבאו התנבאו התנבאו התנבאו התיעו הת

TICAL pah 700 Pile 303 154 = 164 =

הנהות וציונים

1. הל" ה 2. ר"ה ט פ"ב ד"ה גמ" 3. ס" חלד 4. טו פ"ב

באר הגולה המלא תמו א שביא דרב ממים ב. למר רכ יהודה למר רכ המולל המן כנים ניום טוכ כיסה עליו למ הכלי: